

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **Statutární město Plzeň**, nám. Republiky 16, Plzeň, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí předsedy rady žalovaného ze dne 3. prosince 2009, č. j. 74 682/2009-603,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 3. prosince 2009, č. j. 74 682/2009-603, se z r u š u j e a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí předsedy rady žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti usnesení žalovaného ze dne 23. 7. 2009, č. j. 47 790/2009-634/VII.vyř., kterým byl žalobce ustanoven opatrovníkem účastníku správního řízení panu R. B., a to v řízení ve věci sporu o plnění za poskytnuté služby elektronických komunikací.

Žalobce v žalobě uvedl, že i kdyby bylo možno obec ustanovit opatrovníkem účastníka řízení bez jejího souhlasu, nebyla by obec právě jakožto právnická osoba korporativního typu vhodnou osobou ve smyslu § 32 odst. 4 věty první správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.). Obec coby právnická osoba nemůže procesně konat sama, musí za ni právní úkony činit vždy nějaká osoba fyzická, již je dle zákona o obcích v případě města Plzně jeho primátor, který může jednáním jménem města pověřit libovolného zaměstnance města nebo člena zastupitelstva. Úroveň hájení zájmů opatrovance v řízení je tak zcela nepředvídatelná a naprosto mimo kontrolu správního orgánu. Ustanovením města Plzně opatrovníkem tak

správní orgán pouze přesunul na město svou povinnost výběru vhodné osoby: stanovil totiž, že primátor města má sám vybrat osobu, která bude vhodná k úspěšné obhajobě zájmů účastníka řízení. Funkce opatrovníka nebyla zákonem stanovena k tomu, aby usnadňovala činnost kterémukoli správního orgánu tím, že má kam odesílat písemnosti, ale proto, aby do důsledku hájila zájmy nepřítomného k realizaci jeho práva na spravedlivý proces. Správní orgán při své vyhledávací činnosti v rámci úředního šetření provedl ověřování místa pobytu účastníka řízení dotazem do centrální evidence obyvatel vedené Ministerstvem vnitra a do centrální evidence vězňů vedené GR Vězeňské služby ČR. Prvoinstanční správní orgán (a nakonec i odvolací orgán) však nevyužil možnosti vyhledávání jiných kontaktů na účastníka řízení např. na snadno dostupných bezplatných internetových databázích (ARES, obchodní rejstřík, živnostenský rejstřík). Ani jeden ze správních orgánů neučinil dotaz např. na Policii ČR, příslušný živnostenský úřad či případně na příslušný soud, který vede obchodní rejstřík, tedy na instituce, z jejichž evidencí lze případně dohledat i jiné adresy, na něž lze učinit pokus o doručení písemností.

Jsou-li snahy o zjištění místa trvalého pobytu neúspěšné, měla by vyhledávací činnost správního orgánu směřovat k osobám, které budou mít k dotyčnému určitý kladný vztah, což jsou většinou osoby blízké. Jaké prostředky k zjišťování takových osob správní orgán použije, je čistě jeho záležitostí. V případě pana B. však správní orgán pouze vyzval Magistrát města Plzně, aby mu sdělil pobyt odpůrce a případně i údaje o rodinných příslušnících, což tento úřad učinil. Prvoinstanční správní orgán se na základě těchto informací obrátil na manželku opatrovance, avšak zasluka se vrátila zpět s poznámkou pošty „na uvedené adrese neznámý“. Nicméně zůstává i tak otázkou, proč prvoinstanční správní orgán ani tyto své „pokusy“ o zjištění jiného místa pobytu odpůrce či osob jemu blízkých ve svém usnesení vůbec nezmiňuje, i když tak jednoznačně učinit měl. Nejen z toho je zřejmé, že se řádným zdůvodněním svého rozhodnutí nijak zvlášť nezabýval. Ale i pokud by je snad zmínil, má žalobce za to, že i tak se jedná o pokusy nedostačující. Žalobce si je vědom, že možnosti správního orgánu ke zjištění skutečného místa pobytu účastníka řízení, příp. osob jemu blízkých, jsou někdy omezené, nicméně z toho nelze učinit závěr, že není nutné vyčerpat ani ty možnosti, které správní orgán k dispozici má nebo může mít. Obec, resp. její odborní pracovníci tu nejsou, a ani nemohou být, od toho, aby pravidelně zastupovali před správními orgány jiné osoby než svého zaměstnavatele a řešili za ně problémy, které si tyto osoby přivodily samy neplněním svých smluvních závazků. Nemohou pravidelně provádět činnosti, které jsou ze zákona vyhrazeny některým povoláním, např. advokátům. Kvalitní ochranu práv opatrovance lze zajistit buď prostřednictvím osoby opatrovanci blízké a k výkonu opatrovnické funkce ochotné, nebo prostřednictvím osoby za to náležitě odměněné. Obec však ani jeden z těchto aspektů nesplňuje. Obec je povinna pečovat o své občany, což ovšem nelze vykládat tak, že bude jednotlivým občanům k dispozici za jakýchkoli okolností. Obec je především povinna pečovat o občany v obecné rovině. To znamená, že by měla zajistit kvalitní fungování úřadu, kvalitu jí poskytovaných služeb (např. v podobě fungující hromadné dopravy, úklidu komunikací apod.) a měla by v mezích svých možností vytvářet podmínky pro další rozvoj svých občanů jako celku. Nemůže ale řešit jejich každodenní osobní životní potíže. Role obce v případě jakékoli formy péče o plnoletého a svéprávného jednotlivce připadá do úvahy pouze v situacích, kdy se tyto osoby dostanou do nějaké tíživé životní situace, a to zpravidla nikoliv vlastní vinou, např. v případě živelných pohrom apod.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že na základě § 32 odst. 4 správního řádu správní orgán ustanoví opatrovníkem toho, u koho je osoba, již se opatrovník ustanovuje, v péči, anebo jinou vhodnou osobu. Uvedené zákonné ustanovení tedy vymezuje okruh osob, ze kterých je správní orgán oprávněn ustanovit opatrovníka, alternativně s tím, že o „jiné vhodné osobě“ hovoří obecně, a nevylučuje tedy, aby se jinou vhodnou osobou stala osoba právnická.

Na základě toho lze pak jako opatrovníka ustanovit jak osobu fyzickou (např. toho, u koho je osoba, jíž se opatrovník ustanovuje, v péči), tak osobu právnickou. Souhlas dotyčné osoby správní řád nevyžaduje ani nepředpokládá, a tato osoba je povinna funkci opatrovníka přijmout, pokud jí v tom nebrání závažné důvody. Z uvedených důvodů nemůže být nezákonnost rozhodnutí spatřována pouze ve skutečnosti, že si správní orgán nevyžádal souhlas s ustanovením opatrovníkem. Požadavek na provádění vlastního rozsáhlého šetření, hraničící až s detektivní činností na území celé republiky, je nerealistický a jeho splnění je mimo možnosti žalovaného. Žalovaný může provádět šetření pobytu účastníka neznámého pobytu jen prostřednictvím nástrojů, které mu zákon dává k dispozici. Sem spadá omezený přístup do centrální evidence obyvatel a dotaz na GŘ vězeňské služby (tyto možnosti žalovaný také využil). Ostatní subjekty, včetně Policie ČR, nemají povinnost poskytovat žalovanému součinnost, a také jí zásadně neposkytují.

Žalovaný si je plně vědom skutečnosti, že vhodnost zvolené osoby opatrovníka je třeba vždy posuzovat v první řadě v kontextu každého jednotlivého případu. Obec je tak na místě ustanovit opatrovníkem až po vyčerpání možností ustanovit opatrovníkem jinou osobu zejména z okruhu příbuzných a po prošetření všech informací pro zjištění pobytu osoby, které má být opatrovník ustanoven. Zohlednit je pak třeba i otázku, zda nejsou zájmy zastupovaného v rozporu se zájmy obce či zda nejde o právně složitý případ, v němž by obec pro řádné zastupování neměla dostatek předpokladů. Všechny výše uvedené podmínky však byly v tomto případě splněny. Pokud žalovanému není známa adresa trvalého bydliště účastníka, ani jiná vhodná osoba, kterou by v daném případě bylo možno ustanovit opatrovníkem, je volba obce zcela logickou volbou a správní orgány měly všechny důvody se domnívat, že tato volba opatrovníka nejlépe zajistí hájení práv účastníka. Žalobce nemůže popřít vztah mezi obcí a jejími občany. Žalovaný ustanovuje obce opatrovníkem pouze v případech, kdy rozsah, povaha řešených otázek a celková složitost případu nepředstavuje pro opatrovníka nadměrnou zátěž či nutnost důkladného právního posouzení. Lze se důvodně domnívat, že sám řádný výkon funkce opatrovníka by žalobci zabral pouze zlomek času a energie ve srovnání s časem, který musel vynaložit v rámci své obrany před ustanovením opatrovníkem. Žalobce je nepochybně osobou schopnou odpovídajícím způsobem hájit práva účastníka řízení. O této jeho schopnosti ostatně vypovídá i procesní aktivita, kterou žalobce vyvinul v reakci na své ustanovení opatrovníkem. Je zřejmé, že ve většině případů nebude mít opatrovník k dispozici takové detailní informace o případu, kterými z podstaty věci může disponovat pouze samotný účastník předmětného smluvního vztahu. Činnost opatrovníka ve sporném řízení spočívá především v hájení procesních práv opatrovance a v zajištění možnosti uplatnění obecných prostředků ochrany práv účastníka řízení, aby nemohlo dojít např. k přiznání zjevně neopodstatněného, promlčeného či nepodloženého nároku. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud se v první řadě zabýval otázkou přípustnosti žaloby.

Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí o ustanovení opatrovníka bylo vyloučeno ze soudního přezkumu. Rozhodnutí o ustanovení opatrovníka zakládá osobě, která je takto ustanovena, povinnost jednat v řízení namísto účastníka neznámého pobytu a hájit jeho práva, a vůči takto ustanovené osobě je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“), byť důvod k jeho vydání spočívá v tom, aby mohlo být dále vedeno jiné správní řízení. K obdobnému závěru došel Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 80/2008-58 ze dne 11. června 2009: „Bylo-li by rozhodnutí o ustanovení opatrovníkem vyloučeno ze soudního přezkumu, znamenalo by to, že při ustanovení a potvrzení ustanovení opatrovníka správními orgány, a to proti vůli opatrovníka, tj. bez zájmu řádně hájit práva a zájmy opatrovance, by proběhlo správní řízení opatrovance de facto bez řádného hájení jeho práv. Taková situace není přípustná.“

Městský soud v Praze proto přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek jimiž je vázán, vyšel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 s. ř. s.) a shledal, že je žaloba je důvodná. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili s takovýmto postupem nesouhlas.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Návrhem ze dne 25. 5. 2009 se společnost T-Mobile Czech Republic, a. s., jako navrhovatel domáhala proti R. B. uložení povinnosti uhradit dlužné částky ze smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb ve výši 11 611,50 Kč.

Přípisem ze dne 12. 6. 2009 správní orgán vyrozuměl účastníky řízení o zahájení řízení; tato zásilka byla p. B. doručována na adresu U Lomů 1987/15, Plzeň, přičemž byla správnímu orgánu poštou vrácena s tím, že je adresát na dané adrese neznámý. Výpisem z centrální evidence obyvatel správní orgán následně zjistil, že tuto adresu má účastník evidovanu jako adresu svého pobytu. Správní orgán následně u Vězeňské služby ČR zjistil, že se účastník nenachází ve výkonu trestu odnětí svobody či ve vazbě. Správní orgán požádal město Plzeň o sdělení adresy pobytu účastníka, doručovací adresy, či o sdělení, zda je případně evidována změna jeho jména, příjmení nebo úmrtí. Dále správní orgán požádal o informace o osobách účastníku blízkých a o sdělení kontaktních údajů. Magistrát města Plzně zaslal správnímu orgánu výpis z informačního systému, dle které má účastník evidovanu adresu shodně jako v registru obyvatel, jeho otec je mrtvý, o matce nejsou známy bližší údaje krom jména a spolu s účastníkem má na dané adrese žít i manželka a dvě děti. Správní orgán se následně pokusil vyrozumět manželku, zásilka se však vrátila s totožnou informací jako u účastníka, tj. adresát je na uvedené adrese neznámý. Správní orgán následně kontaktoval Českou poštu, která sdělila, že účastník se na adrese nezdržuje, zvonek ani domovní schránka nejsou označeny, účastník nemá sjednaný pronájem poštovní příhrádky ani ohlášenu změnu místa dodání; poště rovněž není známo, kde se v současné době zdržuje ani nemá informace o osobách jemu blízkých.

Rozhodnutím ze dne 23. 7. 2009, č. j. 47 790/2009-634/VII.vyř., bylo město Plzeň ustanoveno opatrovníkem panu R. B. Správní orgán popsal skutkový stav a uvedl, že ani ověřování a zjišťování skutečností týkajících se pobytu tohoto účastníka nepřineslo nic, co by přispělo ke zjištění kontaktních údajů. Jelikož se tedy nepodařilo zjistit jinou adresu ani dohledat vhodné osoby blízké či příbuzné, ustanovil správní orgán opatrovníkem žalobce.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad (obsahově obdobný žalobě), který předseda žalovaného zamítl rozhodnutím ze dne 3. 12. 2009, č. j. 74 682/2009-603. Předseda žalovaného v rozhodnutí uvedl, že se nepodařilo zjistit doručovací adresu účastníka řízení, resp. na jediné známé adrese byl účastník řízení neznámý. Správní orgán byl proto účastníku neznámého pobytu povinen ustanovit opatrovníka dle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, což učinil. „Jinou vhodnou osobou“ může být i osoba právnická, souhlas se nevyžaduje ani nepředpokládá. Bylo provedeno šetření za účelem zjištění bydliště účastníka, včetně dotazu do evidence obyvatel, dotazem na Generální ředitelství Vězeňské služby, rovněž magistrát statutárního města Plzně byl žádán o spolupráci. Ani dotaz na doručovací poštu účastníka nevedl k úspěchu. Vzhledem k těmto skutečnostem byl ustanoven opatrovníkem žalobce, neboť nebyla známa adresa bydliště účastníka řízení ani jiná vhodná osoba. Opatrovník má lidské i materiální zdroje, které mu umožní rádné hájení zájmů účastníka řízení.

Žaloba je důvodná.

V posuzované věci byl žalobce ustanoven opatrovníkem pro správní řízení, tedy podle správního řádu.

Podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu *správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat.*

Podle § 32 odst. 4 správního řádu *opatrovníkem správní orgán ustanoví toho, u koho je osoba, již se opatrovník ustanovuje, v péči, anebo jinou vhodnou osobu. Tato osoba je povinna funkci opatrovníka přijmout, pokud jí v tom nebrání závažné důvody. Opatrovníkem nelze ustanovit osobu, o níž lze mít důvodně za to, že má takový zájem na výsledku řízení, který odůvodňuje obavu, že nebude řádně hájit zájmy opatrovance.*

Z ustanovení § 32 odst. 4 vyplývá, že správní orgán ustanoví opatrovníkem zpravidla toho, u koho je osoba, které je opatrovník ustanovován, v péči; opatrovníkem může být i jiná vhodná osoba, tedy jak osoba právnická, tak osoba fyzická. Osoba, kterou správní orgán do funkce opatrovníka ustanoví, je povinna funkci opatrovníka přijmout; to neplatí pouze v případě, že by tomu bránily závažné důvody. Co se rozumí závažnými důvody, zákon nestanoví – tato okolnost proto bude nutně záviset na podmínkách toho kterého konkrétního případu.

Z již ustálené judikatury, podpořené i závěry Ústavního soudu, vyplývá, že osobou vhodnou vykonávat funkci opatrovníka bude především osoba blízká. Jak uvedl Ústavní soud již ve svém nálezu ze dne 25. 9. 2002, sp. zn. I. ÚS 559/2000, opatrovníka je třeba hledat především v okruhu osob blízkých osobě zastupovaného, resp. těch, jež jsou schopny skutečně reprezentovat zájmy účastníka řízení. Tomuto závěru ostatně koresponduje i samotné znění ustanovení § 32 odst. 4 správního řádu, které stanoví, že v první řadě má být opatrovníkem ustanoven ten, v jehož péči se osoba, které je opatrovník ustanovován, nachází. Není-li taková osoba, lze ustanovit jinou vhodnou osobu. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 27/2000, pak vyplývá, že touto jinou vhodnou osobou může být i obec, neboť nejde o výkon funkce veřejnoprávního orgánu místní veřejné správy, ale jde o výkon funkce vyplývající z toho, že obec je právnickou osobou, tedy osobou soukromoprávní. Ústavní soud sice v uvedeném nálezu uzavřel, že obec nelze ustanovit opatrovníkem proti její vůli, v jím řešené věci však šlo o výklad ustanovení § 29 odst. 3 občanského soudního řádu. Z hlediska možného ustanovení obce jako opatrovníka ve správním řízení jsou závěry zmiňovaného nálezu Ústavního soudu aplikovatelné pouze částečně, a to s ohledem na zásadní odlišnost institutu opatrovnictví v občanském soudním řádu a ve správním řádu. Jak totiž konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2011, č. j. 8 As 22/2011-78, *ustanovení § 29 odst. 4 o. s. ř. výslovně upřednostňuje k ustanovení opatrovníkem advokáta, ustanovení jiné osoby pak podmiňuje jejím souhlasem. Jakkoliv lze předpokládat, že ustanovení advokáta bude zejména v právně složitějších případech vhodné i ve správním řízení, ustanovení § 32 odst. 4 správního řádu uvádí k ustanovení nejprve osobu, u které je opatrovanec v péči, teprve poté jinou vhodnou osobu. U jiné vhodné osoby pak na rozdíl od občanského soudního řádu správní řád nehovoří o nutném souhlasu, ale naopak stanoví, že taková osoba je povinna funkci opatrovníka přijmout, pokud jí v tom nebrání závažné důvody.* Se zřetelem ke shora uvedenému lze proto učinit dílčí závěr, že sám o sobě zjevný nesouhlas žalobce se svým ustanovením nezakládá nezákonnost takového rozhodnutí.

Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně provedl dotaz na GŘ Vězeňské služby, avšak s negativním výsledkem. Údaje o pobytu účastníka zjišťoval správní orgán i v centrální evidenci obyvatel a rovněž dotazem u Magistrátu města Plzně, kdy žádal poskytnutí informací i o osobách blízkých. Při doručování na adresu uvedenou návrhovatelem, která je shodná s adresou vedenou v evidenci obyvatel i v informačním systému města Plzně, se základy pro účastníka řízení i jeho manželku vrátily nedoručené s poznámkou „na uvedené adrese neznámý“. Správní orgán se obrátil i na příslušnou doručovací poštu, která však o pobytu účastníka či jeho rodinných příslušníků neměla žádné

informace. Žalobce v žalobě namítl, že z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, že by byla kontaktována Policie ČR a že by bylo provedeno šetření ve veřejně dostupných rejstřících; správní orgán prvního stupně tedy dle žalobce nedostál své vyhledávací povinnosti. K této žalobní námitce soud uvádí, že požadavek, aby správní orgán zjišťoval informace například u sousedů na udané doručovací adrese, již má soud za přemrštěný a nereálný, a to vzhledem ke zjevné náročnosti takového šetření. Jako důvodnou však lze shledat námitku žalobce, dle které bylo v reálných možnostech správního orgánu provést časově nenáročné šetření ve veřejně dostupných rejstřících, tj. například obchodní rejstřík, registr ekonomických subjektů, živnostenský rejstřík (ke stejnému závěru dospěl již městský soud např. ve věci vedené pod sp. zn. 10 A 360/2011). Žalobci lze také přisvědčit v tom smyslu, že správní orgán neučinil dotaz u Policie ČR; městskému soudu je přitom známo, že v jiných obdobných případech tak správní orgán postupoval, například ve věcech vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 11 Ca 342/2009 a 6 Ca 290/2009. V této části je tedy žaloba důvodná, neboť i když správní orgán provedl poměrně rozsáhlé šetření, nevyčerpal všechny možnosti, které se mu nabízely, přičemž nešlo o taková šetření, která by svým rozsahem byla nepřiměřená okolnostem případu. Vzhledem k tomuto závěru lze uzavřít, že ustanovení žalobce opatrovníkem bylo za dané procesní situace předčasné, neboť správní orgán nevyčerpal dostupné prostředky, které by mu mohly umožnit zjistit aktuální doručovací adresu účastníka či osoby jemu blízké.

Ostatní žalobní námitky důvodné nejsou.

Jako důvody, které žalobci měly bránit vykonávat funkci opatrovníka, žalobce uvedl, že mu v řádném výkonu funkce opatrovníka brání mj. pracovní vytížení jeho zaměstnanců. K této žalobní námitce soud konstatuje, že jediným rozhodným kritériem je vhodnost ustanovované osoby, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil vhodnost volby opatrovníka tím, že žalobce je veřejnoprávní korporací, na jejímž území se nacházelo poslední známé bydliště účastníka, má lidské i materiální zdroje a personál disponující dostatečnými odbornými znalostmi, což zajistí hájení práv účastníka.

Protože soud dospěl k závěru, že žaloba je částečně důvodná, napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na žalovaném bude, aby znovu rozhodl o rozkladu žalobce, a to s přihlédnutím k právnímu názoru, který byl vyjádřen v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, a to za soudní poplatky ve výši 2000 Kč zaplacený z podané žaloby.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12 března 2014

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková